

Hey: Jeg takker for den højtærede Ministers Svar og haaber, at Overvejelserne maa føre til, at man, om man end ikke erkender Nødvendigheden af en Kommission, dog erkender Ønskeligheden deraf.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Indhold (se Tillæg C. Sp. 162) samt *dets Overgang til tredje Behandling*

vedtoges uden Afstemning.

Derpaa gik man til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Menighedsraad.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 103.)

Sagen sattes til Forhandling.

Formanden: Jeg skal, idet jeg først giver den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet Ordet, bemærke, at den højtærede Minister har udtalt det Ønske, at han samtidig maatte udtale sig angaaende det tredje Nummer paa Dagsordenen, Forslag til Lov om Tillæg til Lov om Brugen af Kirkerne af 15. Maj 1903. Denne Adgang giver jeg selvfølgelig den højtærede Minister, og den vil ogsaa blive indrømmet de efterfølgende Talere, hvis nogen maatte ønske det.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Idet jeg takker den højtærede Formand for Tilladelsen til i mit indledende Foredrag at omtale ikke blot det første kirkelige Forslag, der staar paa Dagsordenen, men ogsaa det andet, vil jeg da først udtale om dette andet og mindre Lovforslag, at det har vundet Tilslutning fra de forskelligste Sider i det andet Ting, og naar jeg tænker paa den Debat, der er ført om det ogsaa udenfor Rigsdagen, er det ikke for stærkt at sige, at man ikke blot i de forskellige politiske Partier, men ogsaa i de forskellige kirkelige Lejre helt har kunnet slutte sig til dette lille Lovforslags Grundtanke. Denne Kendsgerning hilser jeg baade med Taknemmelighed og med Glæde, for jeg øser af denne Kendsgerning et Haab om, at man i dansk Kirkeliv i den kommende Tid, trods afvigende Mening, forskellige Opfattelser af enkelte

Spørgsmaal, vil stile hen mod dette for Kirken saa overmaade vigtige at bevare et Fællesskab mellem alle dem, der have Fællesskab i Bekendelse og i Lære. Der er for mig ingen Tvivl om, at naar en Gang den danske Kirkes Historie i det sidst forløbne Aarhundrede skal skrives, vil det blive nævnt med Ære for den danske Kirke, at man gennem Lovgivningen har givet saadanne Friheder, at man har undgaaet at skille det ad, der kirkeligt og kristeligt hører sammen.

Med faa Ord skal jeg tillade mig overfor dette høje Tings Medlemmer at nævne, hvad det lille Lovforslag om Tillæg til Lov om Brugen af Kirkerne indeholder. Det er jo en direkte Fortsættelse af Loven om Valgmenigheder af 1868 og af Lovene om Kirkernes Brug, baade den fra 70erne og den fra 1903, og det tager Sigte paa at bringe i Stand en fuld Vekselvirkning mellem de evangelisk-lutherske Frimenigheder, vi have her i Landet, og Folkekirken.

Den kirkelige Udvikling har nemlig ført med sig, at den Frihed, der blev given ved Loven om Valgmenigheder af 1868, Friheden for en Menighed til selv at vælge sin Præst blandt dem, der for øvrigt vare kvalificerede til at søge og modtage Embede i Folkekirken, ikke har kunnet strække til, men at der har dannet sig kirkelige Samfund, der, staaende paa ganske samme Bekerelse og med ganske samme Lære som Folkekirken, have ønsket endnu større Frihed med Hensyn til at vælge den Mand, der skal være deres Præst, og med Hensyn til mindre Ændringer i Gudstjenestens Ordning. Det er nu snart 30 Aar siden, den første af disse Frimenigheder fremtraadte, og ærede Medlemmer ville jo blandt andet af Anmærkningerne til Lovforslaget kunne vide, at fra først af have de kirkelige Autoriteter ikke set med Venlighed paa disse frikirkelige Dannelser. Det blev i Begyndelsen af 80erne gennem ministerielle Cirkulærer forbudt Folkekirkens Præster at medvirke i disse Frimenigheder. Men den Udvikling, der har fundet Sted siden da, har ikke fjernet disse evangelisk-lutherske Frikirker fra Folkekirken; den er tværtimod gaaet i den Retning, at det Fællesskab, der virkelig er mellem Folkekirkens Kristne og Frikirkens Kristne, har gjort sig gældende saaledes, at der er kommet en stadig stærkere Vekselvirkning mellem Folkekirken og disse Frikirker. Jeg kan maaske have Lov til at betegne Aaret 1901 som et Vendepunkt i den Henseende, da man begyndte fra de kirkelige Autoriteters Side at løse de Baand, man havde